

Mizuki Tsucimura

Aynadaki Yalnız Şato

Çeviren
Alper Kaan Bilir

Yalnız Şato:

- Tek başına duran bir şato.
- Düşman ordusu tarafından kuşatılmış, kurtarıcı bir ordunun gelme ihtimali olmayan kale.

Dijirin Sözlüğü'nden

Mesela bazen rüya görüyorum.

Okula yeni bir öğrenci geliyor.

O çocuk, elinden her şey gelen harika birisi.

Sınıfın en neşelisi, seveceni, sportif, ayrıca zekisi; herkes onunla arkadaş olmak istiyor.

Fakat o, sınıftaki bir sürü kişi arasında benim olduğumu fark ediyor; yüzünde güneş gibi parlak, sevecen bir gülümseme beliriyor. Bana yaklaşıyor ve, “Kokoro-çan,* uzun zamandır görüşmedik!” diye selam veriyor.

Çevremdeki herkes soluğunu tutarken o bana, “Önceden tanışıyoruz, değil mi?” diye göz kırpmıyor.

Kimse bilmeden tanışmışız, arkadaş olmuşuz.

Benim özel bir yanımla olmasa da, atletik olmasam da, zeki olmasam da, insanların imreneceği bir yeteneğim sahiden olmasa da.

Sadece bir vesileyle herkesten önce onunla tanışıp, önceden dostluk kurduğumuz için aramızda bir bağ var ve o, beni en yakın arkadaşı olarak seçiyor.

Tuvalete giderken de beraberiz, bir sınıftan diğerine giderken de, teneffüste de.

O yüzden artık yalnız değilim.

Sanada'nın grubu, onunla ne kadar arkadaş olmak isterse istesin... o, “Ben Kokoro ile birlikteyim,” diyerek beni seçiyor.

Hep böyle bir mucizenin olmasını diliyorum.

Böyle bir mucizenin olmayacağını biliyorum.

* Çan Japoncada bir hitap eki. Oldukça samimi bir hitap şeklidir. -çan

1. BÖLÜM

İLK DÖNEM: DURUMU İNCELEMEK

MAYIS

Perdeleri kapalı pencerenin öte yanından, gezici süpermarket arabasının geldiği işitildi.

*Dünyanın her yerinde
Neşe de var keder de
Herkes yardımlaşıyor
Bu ufacık dünyada*

Kokoro'nun çok sevdiği bir Disneyland atraksiyonunun, *It's A Small World*'ün müziği, “Küçük Bir Dünya” arabaya takılı büyük hoparlörden yankılanıyordu. Kokoro'nun küçüklüğünden beri, bu araba hep aynı şarkı ile gelirdi.

Şarkı yarıda kesildi ve bir ses konuştu:

“Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz. Burası, Mikava Manavı'nın gezici satış arabası. Taze gıdalarımız, süt ürünlerimiz, ekmek çeşitlerimiz ve pirincimiz mevcuttur.”

Dükkân ulusal karayolunun kıyısında, oldukça uzak olduğu, arabası olmayan insanlar oraya gidemeyeceği için olsa gerek Kokoro'nun küçüklüğünden beri haftada bir kez, evinin arkasındaki parka Mikava Manavı'nın arabası geliyordu. Mahallede yaşayan ihtiyarlar ve çocuklu anneler, bu şarkıyı duyup alışverişe gelirdi.

Kokoro bir kez bile oraya alışverişe gitmemişti ama galiba annesi bazen gidiyordu. “Mikava Amca da yaşlandı artık, daha kaç yıl buraya gelir bilmem...” diyordu.

Eskiden, bu civarda büyük bir süpermarket yokken, gezici süpermarket gerçekten kullanışlıydı ve daha çok müşteri çekiyordu; ancak artık öyle değildi. Yüksek sesle müzik çalan

hoparlöründen şikâyetçi olanlar vardı, bu araba bir gürültü kirliliği kaynağıdır diyenler de.

“Gürültü” olarak görmese de, Kokoro da bu sesi duyduğunda, ister istemez günün hafta içi, vaktin gündüz olduğunun ayırımına varıyordu. Varmak zorunda bırakılıyordu.

Çocukların kahkaha sesleri duyuldu.

Hafta içi saat sabah on birin böyle bir zaman olduğunu, Kokoro okula gitmeyi bıraktıktan sonra öğrenmişti.

Mikava Manavı’nın arabası, Kokoro’ya göre ilkokuldan beri sadece yaz tatilinde ve kış tatilinde gördüğü bir şeydi.

Böyle perdeyi çekip, kendi odasında, gergin geçirdiği günlerde gördüğü bir şey değildi. Ta ki geçen yıla kadar.

Kokoro soluğunu kesip, sesi kısılmış televizyonu seyrederken, TV’nin ışığının dışarıdan görülmemesini dilerdi.

Mikava Manavı gelmese bile, Kokoro’nun odasının karşısındaki parka, mahallenin genç anneleri çocuklarına oyun oynatmaya geliyordu. Kokoro, kulplarına türlü renklerde çantalar asılı bebek arabalarının bankların yanında sıralandığını görünce, “Ah, neredeyse öğle olmuş,” diye düşünürdü. Saat on ile on bir arasında toplanmaya başlayan anne ve çocuklar, saat on ikide öğle yemeği için topluca çekip giderdi.

O zaman perdeyi biraz açabiliyordu.

Açık portakal rengi perdenin ardında, gündüz bile loş olan bu odada bir süre zaman geçirince, insanın üstüne ağır ağır suçluluk duygusu gibi bir şey çöküyordu. İnsan, kendi miskinliği karşısında suçlu hissetmeye başlıyordu.

İlk başta rahatlık veren şey, kimse bir şey söylemese bile zamanla yanlış gelmeye başlıyordu.

Dünyanın genel geçer kurallarının her birinin, var olmak için faydalı bir nedeni vardı.

Örneğin: “Sabahları perdeleri açmalısın” gibi.

Ya da: “Okula tüm çocuklar gitmelidir” gibi.

Evvelsei gün, annesiyle birlikte gezmeye gittiği *school*'a,* bugünden başlayarak sahiden gidebileceğini zannetmişti.

Fakat sabah kalkınca, gidememişti.

Her zamanki gibi karnı ağrıyordu.

Hastalık numarası değildi bu. Canı gerçekten yanıyordu.

Sebebini bilmiyordu. Sabahları, okula gitme saati gelince, numara yapmadığı hâlde, gerçekten karnı, bazen de başı ağrı-maya başlıyordu.

Annesi: Kendini zorlamana gerek yok, demişti.

O yüzden fazla beklemeden, Kokoro sabahleyin ikinci kat-taki odasından yemek odasına inmişti:

“Anne, karnım ağrıyor.”

Sıcak süt ve kızarmış ekmek hazırlamış olan annesinin yüzü, Kokoro'nun sesini duyunca gözle görülür şekilde ifade-sizleşti. Annesi bir süre sustu.

Kokoro'ya bakmıyordu.

Sanki Kokoro'nun sesini duymamışçasına başını eğerek, buharı tüten kupayı yemek masasına taşıdı. Sonra da bıkkın bir sesle, “Nasıl ağrıyor?” diye sordu.

İş kıyafeti olan ceket ve pantolonun üzerine giydiği kırmızı önlüğü, asabi bir tavırla çıkardı ve sandalyeye astı.

“Her zamanki gibi,” diye alçak sesle cevap verdi Kokoro. Daha cümlesi bitmeden, annesi devam etti:

“Her zamanki gibi diyorsun da, dün bir şeyin yoktu değil mi? *School*, bir okul değil. Her gün gitmeyeceksin, oraya giden öğrenci sayısı da okuldakinden daha az, hem öğretmenler de iyi insanlara benziyordu değil mi? Gideceğim diye sen söyle-din Kokoro. Ne yapacaksın, gitmeyecek misin?”

Hızlıca ve peş peşe, suçlarcasına gelen bu sözleri dinleyince Kokoro, Annem gitmemi çok istiyor, diye düşündü. Ama beni yanlış anlıyor.

Gitmek istemiyor değildi, numara da yapmıyordu. Gerçek-ten karnı ağrıyordu.

* (İng.) Okul. -çn

Kokoro cevap vermeyince, annesi sinirli bir tavırla dikkatini saate verdi. “Ah, geç kalıyorum,” diye damağını şaklattı. “Ne yapacaksın?”

Kokoro’nun ayakları tutulmuştu âdeta, yerinden kımlıdayamıyordu.

“Gidemem.”

Gitmem değil, gidemem.

Olanca çaresizliğini katarak, fısıldarcasına böyle söylediğinde, annesi gözünün önünde derin derin iç çekti. Sanki onun da vücudunun bir yeri ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“... sadece bugün mü gitmeyeceksin? Yoksa hiç mi gitmeyeceksin?”

Kokoro cevap veremedi.

Bugün gidemeyecekti ama *school*’un olduğu bir sonraki günde karnının ağrıyıp ağrımayacağını bilmiyordu. Hastalık numarası yapmadığı, gerçekten canı yandığı için gidemediği hâlde, böyle mantıksız bir soru sorulunca kendini üzgün hissetmişti.

Cevap vermeden annesine baktı ve annesi, “İyi madem,” diyerek ayağa kalktı. Fevri bir davranışla, kahvaltının durduğu tabağı aldı, kızarmış ekmeği lavabonun köşesindeki üçgen sepete attı. “Süt de içmeyeceksin değil mi, ne güzel ısıtmıştım halbuki,” diyerek, cevap beklemeksizin sütü lavaboya döktü. Mutfaka sütün buharı koca bir bulut hâlinde yükseldi ve bir su sesi eşliğinde kayboldu.

Kokoro aslında onları sonradan yemeyi düşünmüştü ama bir şey söylemeye fırsat bulamadı.

Kapının önünde pijamaları içinde dikilip duran Kokoro’yu görmezden gelircesine, “Çekil biraz,” diyerek yanından geçip giden annesi, oturma odasına girip gözden kayboldu. Hemen ardından, birileriyle telefonda konuştuğu işitildi. “Ah, kusura bakmayın. Ben Anzai...” O âna kadarki huysuzluğu kökten kaybolmuşçasına, sesi sakın ve resmi geliyordu.

“Evet, öyle. Birden karnının ağrıdığını söyledi. Çok özür dilerim. Okulu görmeye geldiğimizde kendisi gitmek istiyorum demişti, hevesliydi ama... evet, evet, size de sıkıntı verdik...”

Annesinin Kokoro’yu götürdüğü *school*, “Gönül Dersliği” diye bir yerdi.

Girişindeki tabelanın üstünde: “Çocuk Eğitimine Destek” diye bir ibare görölüyordu.

Okul gibi, hastane gibi bir atmosferi olan eski bir binanın ikinci katından, çocuk sesleri geliyordu. Galiba ilkokul çocuklarının sesiydi bunlar.

“Haydi, Kokoro, gidelim. Tedirginsin değil mi?”

Böyle söyleyerek gülen annesi, Kokoro’dan daha tedirgin görünüyordu. Kokoro’yu sırtından hafifçe ittirdi.

Buranın adı “Gönül Dersliği” olduğu için kendini mahcup hissetmişti.

Kokoro ile ismi aynıydı.*

Bunu annesi de fark etmiş olmalıydı. Elbette annesi, bura-ya onu getirme niyetiyle kızına bu ismi takmış değildi. Böyle düşününce, göğsü sızladı.

“Devamsız” denilen çocukların gitmesi için, okul haricinde bir yerin olduğunu, Kokoro bu hâle geldikten sonra öğrenmişti. İlkokuldayken, Kokoro’nun ve arkadaşlarının sınıfında okula gelmeyen tek kişi bile yoktu. Herkes bir-iki gün okulu kırmış olabilirdi, ama bu yere gelecek tek bir çocuk bile yoktu.

School’da onları karşılayan öğretmenler de, istisnasız kendilerinin “Gönül Dersliği”nden *school* diye bahsediyordu.

Kokoro, alışkın olmadığı türden terlikler giymişti, ayak parmakları üşüyordu ve hiç rahat değildi; götürüldüğü odada sandalyeye oturup ayak parmaklarını kıvırdı.

“Siz 5 Numaralı Yukişina Ortaokulu’nun öğrencisisiniz değil mi, Kokoro Anzai?”

* Kokoro, Japoncada “kalp” veya “gönül” demektir. –çn

Öğretmen onay beklercesine, tatlı tatlı gülümsedi. Gençti, TV'deki çocuk programlarında şarkı söyleyen ablaları çağırıyordu. Göğsüne taktığı ayçiçeği şeklindeki isim kartında, bir çocuk tarafından çizilmiş benzeyen portresi vardı ve Kitajima diye bir isim yazılıydı.

“Evet.” Kokoro'nun sesi, istemeden cılız, neredeyse anlaşıl-mayacak şekilde çıkmıştı. Kendisi de içinden, “Neden sadece böyle bir sesle konuşuyorum ki ben?” diye geçirmişti ama sesi böyle çıkıyordu işte.

Kitajima Hoca neşeyle gülümsedi.

“Ben de öyleydim.”

“Evet.”

Ondan sonra diyalog kesintiye uğradı.

Kitajima Hoca güzel bir kadındı, kısa saçları ona aktif bir imaj katıyordu. Üstelik gözleri çok sevecendi. Kokoro'da iyi bir izlenim bırakmıştı ama aralarında imrenilecek bir konum farkı vardı: O mezun olmuştu, artık o ortaokulun öğrencisi değildi.

Kokoro, 5 Numaralı Yukişina Ortaokulu'na “devam ettiği-ni” söyleyebilecek durumda değildi. Sadece okula kaydolmuş-tu. Ancak dönemin ilk ayından, yani nisandan sonra oraya hiç gitmemişti.

“Telefon ettim.”

Önceki huysuz sesine geri dönmüş olan annesi, yemek odasına geri döndü. Hâlâ ayakta duran Kokoro'ya bakarak, tekrar suratını buruşturdu. “Karnın ağrıyorsa uzansana,” diye seslendi.

“School'da yemen için hazırladığım yemeği, evde yersin o zaman. Şuraya koyuyorum, yiyebilecek gibiyse ye.”

Kokoro'nun gözlerine bakmaksızın, kendi sabah hazırlığı-na girdi.

“... babam burada olsaydı beni biraz savunurdu sanırım” diye düşündü Kokoro, içi sıkılmıştı. Annesi de babası da çalı-

şıyordu; babasının şirketine gitmek daha uzun sürüyor, babası da bu yüzden daha erken kalkıyordu. Kokoro kalkana kadar genellikle gitmiş oluyordu.

Burada durmayı sürdürürse azarlanabilirdi, o yüzden sessizce merdivenleri çıktı. Arkasından, sırtına saplanan bir ok gibi, üzgün bir iç çekiş sesi geldi.

Farkına bile varmadan saat üç oldu.

Hâlâ açık duran televizyonda, artık bir öğleden sonra talk-show'u vardı. Ünlülerin skandallarından ve haberlerden bahsetmeyi bitirip, pazarlama köşesine geçtiklerinde Kokoro yatağından kalktı.

Neden bu kadar uykusu var bilmiyordu ancak evdeyken uykusu, okuldayken olduğundan daha da sık geliyordu.

Gözlerini ovuşturdu, ağzının kenarındaki salyayı sildi, televizyonu kapatıp birinci kata indi. Lavabonun önünde durup yüzünü yıkarken, karnının aç olduğunu hissetti.

Yemek odasına girdi ve annesinin bırakmış olduğu yemek kutusunu açtı.

Dama desenli bir kumaşa sarılı yemek kutusunun kurdelesini çözerken, “Annem herhalde, bu yemeği sararken benim onu *school*'da yiyeceğimi düşünüyordu,” diye düşündü. Böyle düşününce göğsü sıkıştı, içinden annesinden özür dilemek geldi.

Yemek kutusundan ayrı olarak, üstte ufak bir tupperware kutu duruyordu. Onu açınca, içinde sevdiği kivi meyvesini buldu. Yemek de, Kokoro'nun sevdiği etli, sebzeli pilavdı.

Ondan bir lokma yedi ve başını eğdi.

Görmeye gittiğinde eğlenceli bulduğu o yere neden gidemediğini anlamıyordu. Sabah, “Karnım ağrıdığı için bugünlük gidemeyeceğim” diye düşündüğü *school*'a, bugün berbat geçtiği için, sonradan da gidebileceğini pek sanmıyordu.

School'a ilkokul öğrencileri de geliyordu, ortaokul öğrencileri de.

Öğrenciler hiç de “okula gidemeyen çocuklara” benzemiyordu; hepsi de normal görünen çocuklardı. Öyle karanlık, kılıksız bir hâlleri yoktu. Çevresince dışlanmış çocuklar gibi görünmüyorlardı.

Yalnız, oraya gelmiş ortaokul öğrencilerinin hiçbiri üniforma giymiyordu.

Kendisinden biraz büyük görünen kızlar, ikişer ikişer sıralarını bitişirmiş: “Ay inanmıyoruum” “Öyle diyorsun da...” diye konuşuyorlardı; Kokoro’nun gittiği okuldaki manzardan hiçbir farkları yoktu. Onlara bakınca, karnının altındaki bir yere yine ağrı saplanacak gibi oldu; ama o kızların da okula gitmiyor oluşuna çok şaşmıştı.

Kitajima Hoca’nın eşliğinde orayı gezerken, “Öğretmenim, Masaya bana vurdu...” diyerek gelen çocuklar sevimliydi; buraya devam edersem, acaba bu çocuklarla oyun falan oynayacak mıyım, diye hayal etmeyi denedi. Biraz hayal edince de, gerçekten oraya gidebileceğini sanmaya başladı.

Annesi, Kokoro binayı gezerken, ilk olarak götürüldükleri odada, sorumlu öğretmenle beraber bekliyordu.

Annesi hiçbir şey söylemese de, Kokoro’yu gezmeye getirmeden önce defalarca tek başına *school*’u görmeye gelmişti. Kokoro, karşılaştıkları diğer öğretmenlerin annesine, “Ah, merhaba,” diye, ilk kez karşılaşmadıkları anlaşılacak şekilde verdiği selamlardan anlamıştı bunu.

Kokoro’yu buraya davet ederken annesinin, sarsakça, “Kokoro’cuğum, seninle konuşacağım bir şey vardı,” diye alışkın olmadığı bir edayla durup seslendiğini hatırladı. Annesinin de kendince, elinden geldiği kadar özenli davrandığını düşündü.

Annesinin beklediği odaya girerken, içeriden sorumlu öğretmen olması muhtemel bir ses duydu:

“İlkokuldaki ev atmosferinden, ortaokula geçince hemen uyum sağlayamayan çocuklara sık rastlanır. Özellikle, 5 Numaralı Ortaokul, çeşitli düzenlemelerinden etkilenecek başka okullarla birleştirilmiş, büyümüş bir ortaokul. Bu bölgedeki okullar arasında bile, öğrenci sayısı bilhassa fazla.”